

Arrest

nr. 131 559 van 16 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X-X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, V.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een minderjarige Albanees afkomstig uit Lezhë en bent u Albanees staatsburger. Toen u 8 jaar was overleed uw vader. Toen uw moeder daarna hertrouwde met een man die u slecht behandelde ging u bij uw grootmoeder wonen. In juli 2011 werd uw neef F.M. doodgeschoten door E.M. naar aanleiding van een ruzie over een vrouw. Uw ooms T. en A. spraken hierop een bloedwraak uit. Uw oom A. kwam u bij uw grootmoeder halen en nam u in huis. T., de vader van de vermoorde F.M. vertelde u dat er bloedwraak genomen moest worden en vroeg u om dit te doen. U was minderjarig en zou zodoende slechts enkele jaren naar een tuchtschool gestuurd worden en geen gevangenisstraf opgelegd krijgen. Uw ooms beloofden u een huis en een goede toekomst na uw

vrijlating. Uw oom A. zou u voorbereiden op de moord, die gepland was op het moment dat Erind moest verschijnen voor de rechter. U wilde geen moord plegen maar kon uw ooms noch neen noch ja antwoorden. U had schrik dat u op straat terecht zou komen en kon bij niemand terecht. Zes tot zeven maanden na de moord op uw neef nam u contact op met A.D. (O.V. 7.910.900), uw neef langs moeders zijde met wie u steeds een goed contact had gehad. U vertelde hem over de moord die moest plegen. Uw neef, die op dat moment in Italië verbleef, smeekte u het niet te doen en beloofde u snel naar Albanië terug te keren. Nadat uw neef niet veel later was teruggekeerd nam hij u mee naar zijn ouderlijk huis in Lezhë. Hij legde u uit dat uw ooms u belogen hadden en dat u, eenmaal meerderjarig, alsnog als volwassene berecht zou worden. Uw ooms ontdekten dat u bij A.D. verbleef en kwamen u daar meermaals zoeken. Ze waren kwaad dat A.D. hen had belet de bloedwraak te laten uitvoeren en bedreigden hem. U trok samen met A.D. in bij jullie grootmoeder in Talë, maar ook hier kwamen uw ooms jullie zoeken. Er ontstond opnieuw ruzie tussen A.D. en uw ooms. Uw neef A.D. wendde zich eenmaal tot de politie waar hij evenwel niet geholpen werd aangezien uw ooms bevriend zijn met de politiecommissaris. Jullie trokken in bij een vriend van A.D. in Shënkoll. A.D. nam contact op met uw moeder om voor u een toestemming te krijgen om het land te verlaten en u vroeg een paspoort aan. Eind juni 2014 verliet u samen met A.D. Albanië en reisden jullie naar België, waar u op 4 juli 2014 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Albanees paspoort neer, uitgereikt op 29-5-2014.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er verschillende tegenstrijdigheden opduiken tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw neef A.D., waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen volledig op de helling komen te staan. Zo beweerde u dat de moord op uw neef plaatsvond in juli 2011 en dat u 6 tot 8 maanden later contact opnam met uw neef A.D. en hem hierover aansprak. In februari 2012 zou A.D. teruggekeerd zijn naar Albanië (CGVS, p. 9, 12). A.D. beweerde evenwel dat de moord wel degelijk plaatsvond in de zomer van 2011 maar dat u hem pas in februari 2013 voor het eerst hierover sprak. Eind februari 2013 zou hij zijn teruggekeerd naar Albanië (CGVS A.D., p. 5, 6). U beweerde verder na uw aankomst in België geen nieuws te hebben ontvangen uit Albanië en niet te weten of uw ooms u/jullie nog waren komen zoeken bij de ouders van A.D.. U vermoedde enkel dat dit wel gebeurd was (CGVS, p. 14, 15). A.D. beweerde evenwel dat zijn ouders hem na jullie aankomst in België verteld zouden hebben dat de ooms jullie waren komen zoeken thuis waarbij A.D.'s ouders bedreigd werden. Bovendien stelde A.D. dat hij u dit, na zijn gesprek met zijn ouders, verteld heeft (CGVS A.D., p. 3-4). Voorts is het opmerkelijk dat uw neef A.D. melding maakt van een incident waarbij uw ooms naar het huis van jullie grootmoeder in Talë geschoten zouden hebben (CGVS A.D., p. 7) terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat er sprake is geweest van dergelijk incident. Verder verklaren zowel u als uw neef op het Commissariaat-generaal dat A.D. zicht slechts eenmaal tot het politiekantoor heeft gewend (CGVS, p. 14; CGVS A.D., p. 8) terwijl uit de verklaring die A.D. neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij zich meerdere keren tot de politie gewend heeft (Vragenlijst CGVS A.D. afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 18-07-2014, vraag 5).

Bovendien stroken uw verklaringen betreffende de moord op uw neef F.M. niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo blijkt uit zowel online krantenartikels als het vonnis van E.M. dat te raadplegen is via het internet, dat de moord op uw neef op 22 juli 2010 plaatsvond. Zowel u als uw neef A.D. situeerden de moord evenwel in de zomer van het jaar 2011 (CGVS, p. 9; CGVS A.D., p. 6). Tot slot is het opmerkelijk dat noch u noch A.D. op de hoogte is van de gevangenisstraf die E.M. opgelegd kreeg (CGVS, p. 10; CGVS A.D., p. 6), temeer zijn vonnis publiek werd gemaakt en via het internet geconsulteerd kan worden.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe niet het minste geloof te hechten aan uw bewering dat u door uw ooms verplicht werd een moord te plegen in het kader van een bloedwraak.

Hoe dan ook, zelfs al zou er enig geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw neef A.D. in geval van problemen met uw ooms die van u eisten uit wraak een moord te plegen geen of onafdoende beroep konden – of in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Allereerst blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Daarnaast blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en in het kader hiervan sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen trof. Niet alleen werd de strafwet aangepast en werden de minimumstraffen opgetrokken voor moord met voorbedachte rade in een (bloed)wraak, ook op vlak van preventie werden belangrijke stappen gezet. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van (bloed)wraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. De Ombudsman verklaarde dat hij in het kader van de oplossing van klachten van burgers actiever zal optreden bij het voorkomen van conflicten en hun gevolgen zoals (bloed)vetes. Rekening houdend met de professionalisering van de Albanese ordediensten en de acties die worden ondernomen in de strijd tegen (bloed)wraak is het bijgevolg geenszins aannemelijk dat u en uw neef A.D. in geval van problemen met uw ooms die u dwingen uit wraak een moord te plegen geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Uw identiteit en uw nationaliteit wijzigen bovenstaande vaststellingen niet en worden op zich niet betwist.

Ook inzake de asielaanvraag van uw neef A.D. werd een weigering van inoverwegingname genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker, A.D., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lezhë en bent u Albanees staatsburger. In februari 2013 - u verbleef toen in Italië - kreeg u telefoon van uw neef V.M. (O.V. 7.910.852) uit Lezhë. Hij vertelde u dat zijn neef F.M. in de zomer van 2011 was gedood en dat zijn ooms nu van hem verwachtten dat hij bloedwraak zou nemen op de moordenaar. U smeekte V.M. niets te doen en keerde eind februari terug naar Albanië. U nam uw neef mee naar uw ouderlijk huis in Lezhë en legde hem uit dat hij, in tegenstelling tot wat de ooms hem hadden verteld, wel degelijk een gevangenisstraf opgelegd zou krijgen. Toen de ooms van V.M. er achter kwamen dat hij bij u verbleef kwamen ze jullie thuis opzoeken en werd u door hen bedreigd. Ook nadat u en V.M. bij jullie grootmoeder in Talë onderdak hadden

gezocht werden jullie er opgezocht door de ooms van V.M.. Tijdens een discussie werd er door de ooms naar het huis van uw grootmoeder geschoten. U begaf zich eenmaal naar de politie in Lezhë om klacht in te dienen tegen de ooms van V.M.. Nadat u aan het onthaal de naam had vermeld van de ooms werd u snel afgewimpeld. U vermoedde dat de ooms, die banden hebben met de volksvertegenwoordiger van Lezhë, hun connecties hadden gebruikt. U trok samen met V.M. in bij een vriend in Shënkoll en regelde met de hulp van uw vader de toestemming van V.M.'s moeder zodat hij – als minderjarige – samen met u Albanië kon verlaten. U verliet samen met V.M. Albanië en reisde naar België, waar u op 4 juli 2014 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Albanees paspoort neer, uitgereikt op 6-6-2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw neef V.M. werden uiteengezet (CGVS, p. 12-13). In het kader van zijn asielaanvraag werd evenwel een weigering van inoverwegingname genomen, die luidt als volgt:

“(...)

(...)”

Derhalve kan ook uw asielaanvraag niet in overweging genomen worden.

Uw neergelegd paspoort kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen aangezien ook uw identiteit en uw nationaliteit niet worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 12 september 2014 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de zorgvuldigheidsbeginself” (sic).

Ze geven een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), waarbij ze verwijzen naar rechtspraak van het EHRM. Verzoekers menen dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Verzoekers vragen hun asielaanvraag in overweging te nemen.

2.2. Beoordeling

De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige

schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van buitenlandse zaken hebben besloten om volgende landen voor te dragen als veilig land van herkomst.

Het gaat om volgende landen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- FYROM*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen omdat ze, afkomstig uit Albanië dat (in de lijst van veilige landen) als een veilig land van herkomst wordt aangemerkt, niet aantonen dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, gezien (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden die de kern van hun asielaanvraag raken (zie het verhoorverslag van V.M. van 19 augustus 2014, p. 9, 12, 14-15; zie het verhoorverslag van A.D. van 19 augustus 2014, p. 3-8; zie vragenlijst DVZ van A.D. van 18 juli 2014, vraag 5); (ii) hun verklaringen niet stroken met de informatie in het administratief dossier, toegevoegd door de commissaris-generaal (zie het verhoorverslag van V.M., p. 9; zie het verhoorverslag van A.D., p. 6); (iii) verzoekers niet op de hoogte bleken van de gevangenisstraf die E.M. werd opgelegd (zie het verhoorverslag van V.M., p. 10; zie het verhoorverslag van A.D., p. 6); (iv) verzoekers niet aannemelijk maken dat ze in geval van problemen met hun ooms - die van eerste verzoeker eisten uit wraak een moord te plegen - geen of niet afdoende beroep konden of, in geval van een terugkeer naar Albanië, zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten, gelet op de informatie dienaangaande door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen poging wordt ondernomen om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het nochtans aan verzoekers toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar ze in gebreke blijven.

De motieven van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekers worden op generlei wijze ontkracht of weerlegd en blijven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

De theoretische uiteenzetting van verzoekers in hun verzoekschrift over artikel 3 EVRM doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden

teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat ze een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in hun land van herkomst.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun asielaanvraag niet aantonen dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER